Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Адміністрація и Експедиція пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованй.

Рекламаціи неопечатанй вôльнй вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ: въ Адміністраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провінціи
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 112. Недѣля 19 (31) Мая 1891. Рôкъ I.

Заявленя ґр. Таффого.

Дебата въ комісіи буджетовôй, зъ середы, о котрôй мы лишь коротенько згадали, прибрала була противъ волѣ и пляну ґр. Таффого майже несподѣвано значѣнє політичне. Выкликавъ єи бувъ молодоческій посолъ Герольдъ и спонукавъ ґр. Таффого до заявлень, котрй пôдъ многими взглядами суть не лишь для Чехôвъ але и взагалѣ для всѣхъ цѣкавй, бо они показують, якъ правительство глядить не лишь на становище Чехъ але и другихъ краѣвъ и народôвъ въ державѣ, на ихъ автономію, языкъ урядовый и т. д.

Коли отже въ комісіи вела ся дебата надъ прелімінаремъ міністерства дѣлъ внутрѣшныхъ, забравъ голосъ пос. Герольдъ и зазначивъ насампередъ, що вôнъ хотѣвъ бы, щобы міністерство дѣлъ внутрѣшныхъ видѣло въ своѣмъ поступованю ясно цѣль передъ очима, коли хоче єи осягнути. Але то вже вôдъ 12 лѣтъ въ цѣлôй управѣ, въ великихъ справахъ політичныхъ и соціяльныхъ настала застоя, а зъ того видко, що правительство не маѥ яснои цѣли. Особливо то дотычить справы реформы конституціи, до котрои нарôдъ ческій завсѣгды стремить въ дусѣ автономічнôмъ. Була надѣя, що система ґр. Таффого доведе до тои цѣли. Зъ вôдповѣди на интерпеляцію въ 1889 р., въ котрôй правительство заявило, що не поставить внесеня на змѣну конституціи и сполученои зъ нимъ коронаціи Цѣсаря на короля ческого, видко, що нѣхто не хоче сповнити оправданыхъ бажань ческого народу. Ческій нарôдъ буде завсѣгды стремѣти до державно-правного полагодженя ческого пытаня. Найбôльше озлобивъ ся ческій нарôдъ тымъ, що ческо-нѣмецку угоду зведено разомъ зъ вôдмовленємъ реформы конституціи и вôдмовленємъ коронаціи короля. Ческа справа була зъ давенъ давна раною въ въ орґанізмѣ монархіи а щасливе залагодженє сеи справы лежить въ вдоволеню ческого народу. Зле було, розпочинати таке залагоджуванє, котре мало на цѣли заспокоєнє неоправданыхъ претенсій Нѣмцѣвъ. Жаданя внутрѣшного языка урядового въ Чехахъ не увзглядненo, а прецѣ оно значило бы лишь поставленє на рôвни Чехôвъ зъ Нѣмцями. Такожь и на поли свобôдного розвою не лишь що настала застоя, але ще и обмежують ся права запорученй конституцією, бюрократія зачинаѥ чимъ разъ бôльше верховодити и даєсь добре вôдчувати поступованє поліціи. На поли законодавства адміністраційного не видко такожь нѣякого поступу. Законъ зъ 1854 р. маѥ все ще значѣнє и власти уживають неразъ мѣръ, котрй стоять въ суперечности зъ основными законами державными. Великій процесъ, якій веде ческій нарôдъ о своє право, о своє національне истнованє мусить разъ закôнчити ся; колижь нарôдъ побачить, що єго жадань не увзглядняєсь, то вôнъ перестаѥ демонструвати и въ нѣмъ настаѥ огôрченє, а тогды вже для державы дуже небезпечно.

По сѣй бесѣдѣ Герольда промавляли ще послы Кайцль, Ебенгохъ, Барайтеръ, Менґеръ и другй и всѣ зôйшли вже були на поле політичне. Тогды промовивъ ґр. Таффе и сказавъ:

Не можу входити въ подрôбности порушеныхъ тутъ справъ и длятого зроблю лишь кôлька загальныхъ замѣтокъ. Роблено правительству закидъ, що на поли конституційного права настала застоя, и що коституцію дальше не розвиваѥ ся. На то мушу сказати, що задачею правительства єсть передовсѣмъ скрѣпляти данй конституцією основы и довести конституцію до загального признаня. Фактъ сего загального признаня мусить ся уважати поступомъ и треба бы лишь бажати, щобы конституція у насъ добре вжила ся. Дальше розвиванє и розширюванє основныхъ правъ політичныхъ стрѣчаѥ у насъ на особливй трудности, бо кожде таке пытанє осуджуѥ ся у насъ ще майже выключно зô становича національного. Тому то и не легко розширяти автономію та вже теперь притягати нарôдъ до адміністраціи черезъ тѣснѣйше сполученє орґанôвъ автономныхъ зъ властями політичными. Треба насампередъ, щобы бувъ національный спокôй. Правительство старалось довести до згоды межи обома народами въ Чехахъ; на жаль настали вôдносины, котрй до того недопустили. Але правительство обстаѥ при вѣденьскихъ точкахъ угодовыхъ и буде старати ся ихъ вповнѣ перевести. Правительство єсть за тымъ, щобы числити ся зъ чувствомъ національнымъ, але при тôмъ не хоче оно, щобы, коли зъ одного народу зробить собѣ приятеля, зъ другого робило собѣ ворога. Що до нѣмецкого языка урядового, то мусить правительство єго держати ся, бо лишь тымъ способомъ дасть ся удержати одностайна адміністрація, поминувши вже то, що противнй бажаня стрѣтили непоборимй трудности фінансовй. За то стоить правительство крѣпко при тôмъ, щобы въ зношеню ся зъ партіями

Божечку ласкавый, якъ страшно!

— Васъ Панъ Бôгъ покараѥ за мою кривду на вашихъ дѣтьохъ! — кôнчивъ Митро Булѣй, запираючи за собою ворота вôдъ своєи оборы; — а и бо дѣти невиннй, тай чеснй; то у васъ лишь такй ненасытнй очи!

А Якимъ Булѣй стоявъ у своѣмъ прогонѣ по другôмъ боцѣ улицѣ, що йшла серединою села, та ажь пѣнивъ ся изъ злости на Митра:

— Ты торбею, драбе собачий! Чорнй куры тебе пригребуть, и тогды доробишь ся, якъ о тутъ на моѣй долони волосє поросте! Чуєшь, торбо драбська? — и Якимъ показавъ на свою широку долоню лѣвои руки.

— То вже якъ Бôгъ дасть; але вы таки зъ тои купины пожиткувати не будете, хоть бы васъ и усѣ зубы заболѣли наразъ! — вôдповѣвъ Митро спокôйно.

— А хтожь, ты будешь?

— Я!

— Ты?

— Я!

— Та я тебе сокирою прôтну, якъ собаку, лишь ногою ступи! — кричавъ, ажь трясъ ся, Якимъ.

— Ги, ги, ги! — осмѣхнувъ ся Митро, — я ще сеи ночи пôйду, та траву заберу....

— Не заберешь, хиба тебе вôдтамъ на ношѣ заберуть.

— Мене? А мене чого бы мали на ношѣ забирати; васъ борше заберуть, васъ уже й такъ часъ бы давно було вынести туды, куды другихъ повиносили....

Митрова жѣнка отворила дверѣ и пхнула свого чоловѣка до сѣней.

Якимъ закусивъ кулакъ, вытягнувъ за Митромъ руки и заревѣвъ зъ цѣлои силы:

— Ехххъ! на!

— Мавъ бы ты розумъ, — промовила жѣнка до Митра; вже зажди, що судъ скаже. Та же якесь право цѣсарске мусить бути.

— Ну, та судъ своє сказавъ; вôнъ неправно посѣдавъ цѣлый мôй ґрунтъ сиротиньскій черезъ 15 лѣтъ, а теперь, коли я дôставъ декретъ, маѥ менѣ вôддати мою вôтцѣвщину, такъ и цѣсарске право каже.

— А люде що?

— Вôйтъ казавъ, щобы я траву собѣ забравъ.

— А вôнъ не хоче?

— Та же чуєшь!... Я отъ заразъ, най лишь примеркне ся, пôйду, та веретою позношу.

— Ты хочешь конче у бѣду зъ нимъ впасти, або ще мене та й дѣти осиротити. Видишь, що вôнъ розъѣвъ ся и не вагувавъ бы сокирою у тебе пустити; май розумъ!

— Не такій вôнъ дурный, вôнъ знаѥ добре, що на такихъ паничѣвъ є окремй палаты, де ланцами дзвонять, або гакомъ за шию стискають.

— Єму чи буде що, чи не буде; а тобѣ, не дай Боже, що до чого, та й отъ калѣцтво або й головництво... Та ще, кобы то за що, а то за пусто-дурно; сиди въ хатѣ, я тебе и за порôгъ не пущу.

— Иди, дурна! — засмѣявъ ся Митро.

— Бôгме, не пущу и не смѣй ся дурно.

Въ другôмъ прогонѣ, спершись обома лôктями на плôтъ, стоявъ молодый, здоровый, рослый парубокъ та зъ пôдъ широкихъ соломяныхъ крысъ капелюха поглядавъ якось сумовито на чорнооку веселу дѣвчину, що брала зъ кирницѣ въ своѣмъ гумнѣ воду.

— А то за котрый кусень? — спытала дѣвчина, Олена.

— Щобы то хоть за кусень, а то за тоту онъ, могилку, на загумѣнку, де базникъ!...

— Твою маму хоть до раны прикладай, але передъ твоѣмъ вôтцьемъ бере мене ôстрахъ.

Дѣвчина спустила очи и стала шпортати великимъ пальцьомъ босои ноги мокру землю коло кирницѣ.

— Черезъ рôдного вôтця прийде менѣ зôйти марно зъ свѣта, — промовивъ парубокъ та й зôтхнувъ. — Вôнъ и любить мене, й одинъ я у него, та що, коли вже така погана натура... Выйдешь по вечери?

Олена пôдвела чорнй очи:

— Нôчь мала, роботы повно, а спати коли?

— Не то кажи: мôй отець тобѣ страшный; а тыжь не зъ нимъ но зô мною жити разомъ будешь.

— Всяко на свѣтѣ буваѥ; хто то може знати . . .

— Я знаю, що й я вже тобѣ вôдъ серця вôдпавъ . . . Олено! якъ бы ты минѣ своє слово зломила, то я самъ на себе руку пôдойму,

увзглядняти пôдъ кождымъ взглядомъ потребы населеня що до рôдного языка.

Опôсля перейшовъ ґр. Таффе на другй справы и сказавъ, що въ справѣ управильненя приналежности ведуть ся вже въ міністерствѣ роботы. Президентъ міністрôвъ признавъ такожь, що въ выконуваню закона о товариствахъ и зборахъ можуть дѣяти ся якйсь надужитя, але тому вынуватый головно неясный законъ; міністерство залагоджує однакожь рекурсы обєктивно.

Рада державна.

(16-те засѣдане палаты послôвъ зъ дня 29 мая. На вчерашнôмъ засѣданю палаты послôвъ ухвалено безъ дебаты въ другôмъ и третôмъ читаню законъ о касарняхъ вѣденьскихъ. — Пос. Кіндерманъ мотитувавъ вôдтакъ своє внесенє въ справѣ зниженя мыта на каву и нафту. — Пос. Промберъ поставивъ внесенє о примусовôй асекураціи вôдъ граду. — Опôсля вела ся дебата надъ внесенємъ пос. Кайзера въ справѣ обмеженя порученого круга дѣланя громадъ. Противъ того внесеня промавлявъ Лінбахеръ доказуючи, що переведенє єго стрѣтило бы дуже великй трудности. Дальшу дискусію надъ сею справою вôдложено до понедѣлка.

Пос. Децъ и товаришѣ интерпелювали президента міністрôвъ въ справѣ поступованя старостôвъ въ Дачіцъ и Липници супротивъ нѣмецкихъ товариствъ. — Пос. Ґассеръ интерпелювавъ въ справѣ утруднюваня привозу худобы зô Швайцаріи. — Врабецъ запытувавъ президента міністрôвъ, чи схоче вôнъ дозволити, щобы членамъ розвязаного товариства друкарôвъ выплачувано признану имъ статутами запомогу.

Палата панôвъ ухвалила установити постôйну комісію господарску зъ 15 членôвъ. При дебатѣ надъ проєктомъ закона о реформѣ студій правничихъ, зазначивъ мін. Ґавчь, що проєктъ сей єсть результатомъ численныхъ вступныхъ робôтъ и основныхъ нарадъ. Головною основою проєкту єсть реґулямінъ студій зъ 1855 р. Засяганй мнѣня заявились за выключенємъ изъ студій исторіи нѣмецкого права. а за то домагають ся выкладôвъ исторіи, жерелъ права и права публичного. Введеню исторіи австрійского права, стоять на перешкодѣ великй трудности, позаякъ то право въ всѣлякихъ краяхъ коронныхъ всѣляко розвивало ся. Менше трудностей стрѣтило бы заведенє выкладôвъ исторіи австрійскои державы, черезъ що пôддержувалось бы такожь австрійску идею державну. Розумѣє ся, що право конституційне увзглядняло ся бы при тôмъ найбôльше. Зрôвнанє испытôвъ державныхъ и строгихъ испытôвъ до осягненя степеня докторского, не дасть ся дальше удержати. На замѣтки ґр. Белькредіого, вôдповѣвъ п. Міністеръ, що наука въ ґімназіяхъ не стоить такъ зле, щобы то ажь вплывало на студіи правничй. П. Міністеръ закôнчивъ свою бесѣду тымъ, що теперѣшный реґулямінъ студій въ головныхъ своихъ основахъ остане ся, лишь деякй єго постановы будуть розвивати ся дальше. Промавляли ще: Ранда, Белькреді, Хорінскій и референтъ Штремаєръ, а вôдтакъ закôнчено ґенеральну дебату и назначено спеціяльну дебату на понедѣлокъ.

Переглядъ політичный.

Въ угорскôмъ парляментѣ веде ся теперь важна дебата надъ справою реформы адміністраціи и якъ видко зъ нинѣшныхъ телеґрамôвъ не перейде спокôйно. Опозиція буде робити сѣй справѣ всякй можливй трудности. Навѣть партія ліберальна не могла цѣла станути по сторонѣ правительства; 8 єи членôвъ выступило зъ неи, щобы не були змушенй голосувати за дотычнымъ закономъ.

Міністеръ Беттіхеръ, мавъ недавно тому въ Штральзундѣ бесѣду, въ котрôй мѣжь иншимъ такъ сказавъ: Волею цѣсаря єсть пôдпирати всѣми силами добробытъ въ краю. Вѣрте менѣ, що непокоѣ не суть такъ оправданй, якъ то въ краю говорять. Политичный овидъ єсть зовсѣмъ чистый и ясный. Не треба непокоити ся французскою або нѣмецкою пересадою. На мôй поглядъ нема нѣгде якоись розумнои причины до зачѣпки.

-Нинѣ приѣзджає царь до Москвы и буде тутъ мешкати въ посѣлости вел. кн. Серґія въ селѣ Илинскоє пôдъ самымъ мѣстомъ и тутъ буде дожидати приѣзду наслѣдника престола. Найцѣкавѣйше пытанє, якъ теперь розбираєсь въ Россіи и поза нею, єсть чи, царь схоче оглянути французску выставу и зазначити тымъ свою прихильнôсть для Франціи.

Центральна комісія ліберальнои партіи сирбскои ухвалила всѣми голосами противъ двохъ выключити зъ помѣжь себе реґентôвъ Рістича и Бѣломарковича за ихъ поступованє въ справѣ выдаленя королевои Наталіи и постановила повѣдомити всѣхъ своихъ членôвъ, що оба заданй реґенты не суть анѣ єи проводирами анѣ членами.

Новинки.

— **Именованя.** Львôвскій ц. к. высшій судъ краєвый именувавъ практиканта судового, Ярослава Лепкого, авскультантомъ судовымъ.

Віцепрезидентъ Намѣстництва п. Иванъ Лідль розпочавъ нинѣ люстрацію староства въ Бохнѣ.

— **Громадѣ Яворець,** повѣта лѣського, удѣливъ Є. Вел. Цѣсарь зъ приватныхъ фондôвъ 100 зр. запомоги на внутрѣшнє уряджєнє церкви.

— **Въ справѣ будовы зелѣзницѣ** зъ Тернополя на Бережаны и Рогатинъ до Ходорова, выѣхала до Вѣдня депутація рогатиньскои Рады повѣтовои, въ котреи складъ входять: маршалокъ Николай Торосевичь и членны рады Яковъ Біттнеръ та о. Чировскій. Депутація представила ся въ переѣздѣ черезъ Львôвъ Є. Ексц. п. Намѣстникови и була въ Выдѣлѣ краєвôмъ. Якъ звѣстно, проєктує ґенеральный штабъ зелѣзницю зъ Тернополя на Пôдгайцѣ до Галича зъ поминенємъ Бережанъ, депутація отже везе зъ собою меморіялъ, въ котрôмъ доказує, що зелѣзниця на Бережаны, Рогатинъ до Ходорова далеко бôльше користи принесе скарбови.

— **Въ Букачѣвцяхъ** на стаціи державнои зелѣзницѣ Львôвъ-Черновцѣ має ставити ся заведенє десінфекційне и въ тôй цѣли вôдбуде ся тамъ дня 16 червня реамбуляція и выкупно потрѣбныхъ ґрунтôвъ а выказъ тыхъ ґрунтôвъ и дотычнй пляны будуть выставленй черезъ 14 днѣвъ въ урядѣ громадскôмъ въ Букачѣвцяхъ и въ канцеляріи тамошного обшару двôрского.

— **Зъѣздъ товарискій.** Товаришѣвъ, що въ р. 1891 скôнчили ґімназію въ Коломыи, просить ся, щобы зволили, задля порозумѣня що до умовленого зъѣзду въ въ 10-лѣтнй роковины вôднестись листовно найдальше до 15 червня до пôдписаныхъ давныхъ товаришѣвъ, проживаючихъ у Львовѣ — Брониславъ Михалевскій, канд. адвок. ул. Фредра ч. 5; Николай Шухевичь, канд. адвок. ул. Ягайлоньска ч. 7; Александеръ Кшановскій, урядникъ ц. к. дир. руху держ. зелѣзниць, улиця Коперніка ч. 3.

— **Хмароломъ.** Въ четверъ дня 28 с. м. по полудни надтягнула по надъ селами Горинець и Верхрата такъ велика буря зъ хмароломомъ, що вода ажь перервала шляхъ зелѣзницѣ мѣжь сими селами и на лініи Ярославъ-Сокаль треба було рухъ здержати. Ажь до ча-

---

тями . . . . На твою душу, побий мене хрестъ святый!

Парубокъ вôдступивъ вôдъ плота и пустивъ ся йти.

— Иване! — закликала Олена, — та пожди, не будь дитина!

Олена глянула на гумно и пôдôйшла до плота.

— Ты якійсь такій зробивъ ся, що й слова промовити годѣ.

— Та бо я тебе прошу бодай на хвилинку, а ты...

— Выйду вже, выйду!... коло Митровои межѣ пôдъ грушею зажду; лишь не обавляй ся . . . .

Парубокъ обнявъ дѣвчину черезъ плôтъ. склонивъ до себе и поцѣлувавъ горячо.

— Люде дивлять ся, Иване! — и, вырвавшись зъ рукъ, вхопила коновку та пôмчала стежкою помеже сливникъ.

Зъ повнымъ любости серцемъ увôйшовъ Иванъ вечеромъ въ хату. Олена така добра, така люба дѣвчина, а така круглолиця, чорнява, що всѣ хлопцѣ розщибають ся... А ще до того зъ добрнои родины й не пустого обôйстя.

Ивановъ батько сидѣвъ по конець стола хмурный и лихои волѣ.

— Ты де бувъ?

— Въ шопѣ, ладивъ вôзъ на завтра, — вôдповѣвъ сухо Иванъ.

— Той глитавый хваливъ ся, що траву сеи ночи забере зъ могилки...

— Най бере; що єго то, єго; отъ люде зъ насъ смѣють ся.

— Ба, та якъ єго? А я за що податки плативъ и єго тôлькй лѣта годувавъ?

— Га, уживало ся ґрунтъ черезъ пятнацять лѣтъ, та й вôнъ дурно не ѣвъ хлѣбъ та не лежавъ дурно въ хатѣ: робивъ вамъ...

— Якъ вôддати то вôддати, — потакнула за сыномъ Якимиха; якось люде прецѣнь присудили; и єго грѣхъ кривдити, и єго шкода.

— Ехххъ!... Вы бы вôддавали, кобы хто прироблявъ! А не дôждете того, анѣ вôнъ... просипѣвъ грôзно Якимъ.

— Вôнъ самъ возьме, а васъ и пытати ся не буде. Отъ лишь на смѣхъ самй себе выставляєте передъ людьми, що ажь минѣ за васъ лице лупить ся. Треба вамъ було йти зъ нимъ до вôйта? Отъ вôйтъ не дуже васъ слухавъ и єму присудивъ; та й возьме, має право! — говоривъ Иванъ, выгортаючи угликъ зъ грани до люльки.

— А недôжде вôнъ того, хиба бы я не живъ.... Або вôнъ, або я; минѣ всьо-єдно!...

Заскреготавъ зубами, почухравъ обома руками голову и вийшовъ.

По смерти Митрового батька, Гната (а небôщикъ Гнатъ и Якимъ були собѣ стрыєчнй браты), уживавъ Якимъ весь ґрунтъ Митрôвъ черезъ пятнацять лѣтъ. Ажь якъ оженивъ ся Митро щось, передъ пяти роками, вôдобравъ ґрунтъ, вывѣнувавъ обѣ вôдданй сестры, а Якимови давъ одну ниву за те, що нѣбы то за дурно Митровымъ сестрамъ справлявъ весѣля. Пôшовъ спôръ лишь о могилку, що и Якимови и Митрови була дуже на руку. Велика выгода въ лѣтѣ: выбѣгни на хвилину, укоси, та й вже є чи до подою, чи конямъ въ опалку. Бо й якъ розставати ся зъ кусникомъ, що єго чоловѣкъ має вже за свôй? А Якимъ не любивъ выпустити зъ рукъ; упертый, завзятый, ба — та ще й гонôрный, що ось вôнъ ґазда!

Пôшли до вôйта (самъ Якимъ на нього здавъ ся....), а вôйтъ присудивъ вôддати могилку Митрови....

— Цѣсарське право такъ каже, я самъ права не сотворивъ! — каже вôйтъ.

— Я, ґазда зъ давенъ давна, програвъ справу у вôйта зъ такимъ, що у мене за пастуха бувъ? Та ще и ганьбы наслухавъ ся передъ людьми вôдъ нього за то, що тôлькй лѣта єго годувавъ?... А хиба бы вôнъ пôдъ землю пропавъ!

Иванъ повечерявъ, попакавъ люльчины, подививъ ся у вôкно и пустивъ ся выходити.

— Не поставкуй-же зъ дѣвками. а йди заразъ спати, бо рано годѣ добудити ся, — казала турботливо мати.

— На тамтôмъ свѣтѣ, мамо — каже Иванъ, — є коли спати; а щобы то пакъ Олена казала, якъ бы я идъ нѣй не выйшовъ? — додавъ жартомъ.

— Отъ не выдала! До хреню ѣй тебе! — каже зъ осмѣхомъ мати.

Иванъ выйшовъ, а стара засмѣяла ся сама до себе. Не такъ она й думала, акъ говорила. Олену вже давно за невѣстку собѣ мала и любила, мовъ рôдну дитину, бо и Олена була того гôдна, а Иванъ прецѣнь одинакъ!...

су направленя сего шляху будутъ курсувати на нѣмъ поѣзды зъ однои стороны межи Ярославомъ а Горинцемъ зъ другои межи Равою а Сокалемъ.

— **Вовки на Буковинѣ** не перестають непокоити людей. Въ селѣ Дымцѣ коло Глибокои появивъ ся дня 25 н. ст. мая вовкъ и волочивъ ся помежи хатами, а коли псы почали уѣдати, зайшовъ въ жито коло хатъ и тамъ снова въ ся. Недалеко вôдъ сего мѣсця пасла ся кобыла зъ лошатемъ. Вовкъ пôдкравъ ся пôдъ садъ и, хочь люде ходили по улици и говорили голосно, кинувъ ся на лоша и роздеръ єго.

— **Убійство зъ заздрости**. Зъ Далешевы повѣта городеньского пишуть до „Батькôвщины", що тамъ въ великій тыждень убивъ оденъ господарь зъ двома парôбками другого господаря зъ того села, а то зъ заздрости о жѣнку, до котрои забитый мавъ залицяти ся. Того самого тыждня зарѣзала ся одна жѣнка въ Корневѣ Причина невѣдома.

— **Страшне убійство**. Въ Янковичахъ, повѣта ярославского, убивъ сынъ батька и сховавъ трупа пôдъ мôстъ. Злочину того допустивъ ся вôнъ вернувши зъ вôдпусту въ Иодловцѣ пôдъ вражѣнємъ, що батько хоче другій разъ женити ся.

— **Саранча.** После „Астраханьского Листка" появила ся саранча въ околици Астрахану. Селяне и правительство старають ся всѣми силами єи вынищити, но праця ихъ лишаєсь безъ хôсна. Можна предвидѣти, що саранча перенесе ся до полуднево-захôдныхъ провінцій на Украину, Подôлє и Волынь а зъ вôдти зможе легко и до насъ дôбрати ся.

— **Жертва еміґраціи до Америки**. По улицяхъ Варшавы волочить ся вже вôдъ колькохъ днѣвъ молода и хороша селянка та зачѣпає людей и пытає ся ихъ куды дорога до Бразиліи. Селянка та называєсь Вольска и єсть женою селянина, ще въ липню минувшого року вывандрувавъ разомъ зъ другими селянами до Бразиліи, щобы тамъ розбогатѣти и обѣцявъ жѣнцѣ прислати зъ вôдтамъ грошѣ на дорогу. Дарма чекала жѣнка довгій часъ на тй грошѣ, ажь замѣсть грошей прийшло письмо, зъ вѣстею, що чоловѣкъ єи померъ. Нещасна взяла собѣ то такъ до серця, що зôйшла зъ розуму и теперь ходить по мѣстѣ та нѣбы то выбираєсь до Америки до свого чоловѣка, котрый, якъ ѣй здає ся, ставъ тамъ великимъ паномъ. Отъ таке то може статись ще и котрôй зъ жѣнокъ тыхъ селянъ, що выбирають ся зъ Золочѣвщины до Америки. Найже они ихъ добре стережутъ вôдъ тыхъ, що ихъ намавляють ѣхати за море та най ихъ непускають.

Штука, наука и література.

— „Дзвôнка", письма илюстрованого для дѣтей и молодежи вийшло вже число 10 и мѣстить въ собѣ: Дума про княгиню-кобзаря (казка зъ народного поля), В. Чайченка; На міті; Дивна приязнь (зъ илюстраціею); Термиты (зъ илюстраціею); Записки школяря; Сталевй пера (конець); Шарады, загадки, задачѣ и т. д.

Господарство, промыслъ и торговля.

Перстенець ворогомъ въ господарствѣ.

Перстенець, званый такожь волокникомъ, або хмеликомъ, єсть однымъ изъ страшнѣйшихъ ворогôвъ въ господарствѣ рôльнôмъ. Де появить ся перстенець, чи то въ конюшинѣ, чи въ льнѣ, чи на сѣножати, тамъ вже мусить мати господарь значнѣйшу шкоду. Перстенець єсть ростиною ѣдкою, вôнъ шкодить худобѣ и не жиє соками зъ землѣ, але соками, котрй вôдбирає другимъ ростинамъ. Перстенець не має корѣня въ земли, але тоненькй єго нитковатй билця, обвивають ся и крутять ся наоколо ростины — н. пр. льну або конюшины — и впускають въ ню бородавковатй сысавки, котрыми высысають всѣ соки зъ своеи ростины-господаря. Перстенець належить отже до тыхъ немногихъ ростинъ, що то не умѣють самй собѣ на хлѣбъ запрацювати, але всадивши ся нѣбы въ комôрне, вытягають зъ ґазды свого соки и зводять єго на нѣнащо.

Перстенець росте на поляхъ, де чѣпаєсь конюшины, выки, льну и конопель; такожь подыбаємо єго на сѣножатахъ, де чѣпає ся чабрику, рôзнородныхъ конюшинъ, кропивы и другихъ ростинъ. Де перстенець розширить ся, тамъ о нѣякôмъ пожитку зъ поля нема и бесѣды. Вôнъ розрастає ся дуже скоро, выпускає нитки доокола себе чимъ разъ дальше и ширше, такъ, що зъ разу мале гнѣздо перстенця розширить ся за рôкъ, два роки въ широкій, неразъ и на сяжень великій округъ. Вôнъ цвите и выдає насѣнє такъ, якъ кожде инше зѣлє, а выдає того насѣня незвычайно много. Насѣнє єго єсть дуже дрôбоньке, дрôбнѣйше вôдъ маку, и для того такъ тяжко єго довидѣти и вôддѣлити вôдъ насѣня конюшины.

Перстенець може розмножуватись ще не лишь зъ насѣня, але ще и иншимъ способомъ. Кожда ниточка, хочь вôдтята вôдъ ростины — н. пр. скошена — єсть способна вôджити на ново и очѣпити ся новои ростины, скоро за свѣжа ще по скошеню на ню упаде. Она причѣпає ся н. пр. до здоровои, ще незараженои конюшины и розрастає ся на нѣй легко и скоро.

Перстенець ставъ ся послѣдными часами у насъ великимъ лихомъ. Мимо того, що право наказує дуже строго нищити тую хопту и що жандармы мають приписано наглядати, чи по селахъ не занедбують господарѣ выконаня того припису, мимо того можна всюды бачити по конюшинахъ, блѣдо-жовтй плѣшѣ зъ перстенцемъ, котрй собѣ ростуть спокôйно и чекають часу, поки ґазда, несвѣдомый небезпечности, не зôжне ихъ разомъ зъ прочою команкою насѣнною. Таке насѣнє высѣває ґазда собѣ, або якъ хитрѣйшій, то продає жидамъ. Неоденъ вже тяжко попаривъ ся на купованôмъ насѣню команки, коли побачивъ въ осени, що по при команку посѣявъ собѣ и перстенець.

(Конець буде.)

Торгъ збôжемъ.

30 мая	Львôвъ	Тернопôль	Пôдволочиска	Ярославъ
Пшениця	9.25 10.50	8.50 10·—	8.15 10.10	9.25 10.50
Жито	6.80—7.50	6.65—7.10	6.60—7.25	7.——7.60
Ячмѣнь	5.75—6.60	5.25—7.—	5.50—6.30	5.75—7.25
Овесъ	7.25—8.—	7.——7.50	6.85—7.50	7.50—8.25
Горохъ	—.——.—	6.— 10.—	6.— 10.50	6.30—9.75
Выка	—.——.—	—.——.—	—.——.—	—.——.—
Рѣпакъ	12.5013.50	12.5013 25	12.2513.30	13.—14.—
Хмель	—.——.—	—.——.—	—.——.—	—.——.—
Конюшина чер.	42.—52.—	41.—48.—	41.—47.—	42.—52.—
Конюшина бѣла	—.——.—	—.——.—	—.——.—	—.——.—
Оковита	15.—15.50	—.——.—	—.——.—	—.——.—

Все за 100 кильо netto безъ мѣшка.

Хмель ôдъ —·— до —·— за 56 кильо.

Оковита готова за 10.000 літр. пр. loco Львôвъ ôдъ 15·— до 15·50 зл.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Поля 30 мая. Архікн. Фердинандъ d'Естъ занедужавъ на кôръ; недуга легка, горячка слаба. Хôдъ недуги Архікн. Кароля Стефана єсть нормальный; настало рѣшуче полѣпшенє.

Берлинъ 30 мая. Беттіхеръ заявивъ депутаціи центрального товариства ремѣсничого, що приправительства носять ся на серіо зъ гадкою застановленя мыта збôжевого а були бы за тымъ скоро бы то принесло якусь користь консументамъ.

Прага 30 мая. Въ школѣ кадетскôй вôдкрыто въ присутности Архікн. Альбрехта торжественно памятникъ цѣсарскій, при чôмъ комендантъ школы мавъ вôдповѣдну бесѣду.

Будапештъ 30 мая. Вчерашна дебата надъ рєформою адміністраціи була дуже бурлива. Скрайна лѣвиця не дала президентови міністрôвъ через довгій часъ прийти до слова. Міністеръ доказувавъ, що парляментарне правительсво дасть ся лишь тымъ способомъ погодити зъ конституціею, коли держава буде орґаны єкзекутивы именувати и они не будуть выбирати ся. Адміністрація мусить уважати ся званємъ а не лишь побôчнымъ занятємъ. Правительство не хоче своимъ проєктомъ мадяризувати, лишь каждôй народности забезпечити добру адміністрацію. Пôдчасъ бесѣды міністра бувъ безустанный крикъ въ палатѣ.

Парижъ, 29 мая. Палата приняла 370 голосами противъ 154, поправку до закона о привозѣ рѣзаныхъ скопôвъ, котрôй правительство противило ся, а пôсля котрои можна ввозити лишь чвертованй скопы, але такъ, щобы на тыхъ чвертках можна ще було пôзнати, чи звѣрята були здоровй.

Митро подрочивъ ся зъ жѣнкою, выдеръ у неи верету и каже въ порозѣ:

— Иди, ты дурна; я такъ файно поношу, що богачь ажь за зубы схопить ся!

А Митриха нахмурила чоло, обернула ся вôдъ печи и воркнула:

— Самъ ты собѣ бѣды шукаєшь; а не дай Боже чого, калѣцтва якого, то лишу тебе самого и анѣ не потворю ся.... и тебе и дѣти кину, а сама въ свѣтъ за очи пôду. Абыжь єсь знавъ.

— Я-я-яй, на яке ты закраваєшь, — засмѣявъ ся Митро; — отже на збытки пôду, та й заберу траву.

Вôнъ вышшовъ на обору и наслухувавъ, чи жѣнка не выбѣгне зъ хаты. Засмѣявъ ся самъ до себе, кинувъ верету на порôгъ пôдъ комору.

— Ото клопôтъ зъ бабами! — каже и зачавъ хрестити ся та вôдмавляти вечѣрнй молитвы.

Притаєный за бзиповымъ корчомъ, сидѣвъ Якимъ коло самои стежки, доброи пôвъ годины на загумѣнку, та очѣкувавъ Митра. Колько разъ блѣдый мѣсяць выхилювавъ выкривлене лице зъ поза хмаръ, Якимъ, мовъ гадина, корчивъ ся пôдъ базникомъ, обтулюючи себе зелеными вѣтками. Митро мусѣвъ выйти на сю стежку просто на нього, хотѣвши забрати сѣно. Хиба бы.... хиба бы хотѣвъ за нимъ, за Якимомъ, наглядати, та перейшовъ на стежку, попри межи, вôдъ Якимового саду.... А такъ може. .. Митро хитра штука, та все таки вôнъ мусить йти попри бзинє, хотѣвши выйти на могилку....

Наразъ щось легко зачупкало Якимови за плечами. Якимъ здригнувъ ся.... Блыскавкою пôднявъ ся зъ корча, замахнувъ сокирою, а передъ єго ноги поваливъ ся на землю чоловѣкъ....

— Тату, що вы робите.... за що....

Мѣсяць мовъ бы догадавъ ся, що потрѣбно свѣтла, наставивъ пôвъ свого скривленого лиця зъ поза хмары, а Якимъ зôгнувъ ся....

Въ Ивановыхъ грудяхъ сторчала зарубана сокира, а зъ пôдъ грубои сорочки добувала ся кровь.

— Щожь я зробивъ, мôй сыне солодкій — закричавъ дико, выхапуючи зъ раны сокиру, Якимъ. — Иване, дитинко моя солодка, за щожь я тебе зааабивъ!...

Зъ другого боку, черезъ Митровй грядки, надбѣгла Олена.

— Ой, Божечку ласкавый, якъ страшно... А яжь не казала?...

Заломила руки и клякнула надъ Иваномъ, затыкаючи рукою глубоку рану, зъ котрои бухала кровь. Иванъ лежавъ бѣлый, мовъ полотно, вôдъ мѣсячного свѣтла, зъ зажмуреными очима. Долôвъ чоломъ спадало колька темныхъ покрученыхъ космыкôвъ волося, а решта розсыпалось по широкихъ крысахъ зôмнятого пôдъ головою капелюха.

Якимъ, мовъ безумный, пôднявши въ гору сокиру, побѣгъ стежкою идъ хатѣ.

П-о- Полажинъ.

Вôдвѣчательный редакторъ: Адамъ Креховецкій

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.